

Feil, der handles aldeles ikke om Udgifter, men der handles om Grundsætninger, om den store Grundsætning, at naar man vil gennemføre Noget, skal man, inden man beslutter, at det skal gennemføres, vide, hvorledes man vil gennemføre det. Det er Landstthinget — som især har at vaage over Grundsætningerne — der ikke vil sammenblande dette „skal“ og „hvordan“, der ikke vil tage fat paa dette „skal“, før det veed „hvordan“, og ikke af de andre Dele af den lovgivende Magt vil lade sig trænge ud af den Myndighed, der tilkommer det. Hvis Ridenstaben nu er saa stærk, at man vil stemme for denne Til sætning — det undrer mig virkelig, at vi ikke have seet den ved andre Love; men vi ville i Fremtiden nok faae den — saa er der jo ingen Ud sigt til, at Loven kan komme ud, og saa faae de at bære Ansvar, som virkelig maae bære det — ja, de Herrer tænke paa mig; jeg tænker paa dem.

Winther: Jeg vilde blot bemærke, at dette Ansvar, som saa tidt er kastet over paa os, maa jeg, hver Gang jeg hører det saaledes af den ærede Minister, kaste tilbage paa ham. Dersom det andet Thing skulde komme til at vedtage Loven i den Stikelse, hvori den vedtages her, er Landstthinget frit for Ansvar, og saa er der ingen Andre tilbage end Regjeringen. Hidtil har Regjeringen i det andet Thing erklæret sig ligegyldig ved, om denne Paragraph gik ud; det er Noget, som ikke kan nægtes, og altsaa kan man sige, at Regjeringen ikke har gjort Modstand mod de Meninger, der have gjort sig gjældende i Landstthinget i Mod sætning til Folkethinget. Den har altsaa et stort Ansvar i denne Sag. Jeg for min Part skulde virkelig beklage, om denne Lov ikke kom ud. Vi have i 3 Aar arbejdet paa at faae den fuldenbt; mange Mennesker ere interesserede i dette Spørgsmaal; der er Mangfoldige, troer jeg, som have lagt deres Bessid for Fremtiden i Genhold til denne Lov, som i saa lang Tid har ligget for, — og nu paa engang skulde de gaae glip af alle de Forhaabninger, som de have knyttet dertil. Det er tungt for disse Mennesker; og Ansvar, som vil komme til at falde

paa de virkelig Skyldige, vil ikke blive let at bære. — Naar man seer hen til, at Lønningen skal i en ikke ringe Grad forhøjes for Embedsmændene, maa man huske paa, at Befolkningen ønsker ogsaa at opnaae nogle Gode ved Loven, og jeg tør sige, at naar der opnaaes det Gode, at en Forandring af de juridiske Embedsmænds Lønningsmaade bliver ved denne Lov udtryffeligt fastsat, vil den blive modtagen med en ganske anden Følelse i hele Landet, end hvis denne Bestemmelse ikke kommer til at staae der. Naar Paragraphen om de juridiske Embedsmænds faste Lønning ikke bliver vedtagen og Loven desuagtet skulde gaae igjennem, vil man beklage sig over, at der ikke er kommet Andet ud af denne Sag end at staae Embedsmændene en højere Løn; saaer man derimod denne Bestemmelse sat til, ville alle billigtænkende Folk sige: „Ja, vi have da ogsaa opnaaet det Gode ved Loven at være blevne frie for disse uendelige Plagerier, naar Et eller Andet skal udføres“. I ethvert Tilfælde ere vi da frie for en interesseret Sportelberegning, og den Sportelberegning, der vil finde Sted, kunne vi være visse paa, at om den ikke er behagelig, er den ikke til den Mands Fordeel, som beregner den. Dette er allerede et stort Gode, og jeg skulde meget beklage, om det gik tabt. Det er min Overbeviisning, at Folkethinget, ved at have opgivet den ene af de Bestemmelser, som den har sættet for at faae sat igjennem ved denne Lov, har vist en saa stor Smødekommen, at der ikke billigtvis kan forlanges mere fra de andre Magthaveres Side. Der var en æret Rigsdagsmand, der meente, at det ikke var godt at opgive nogle af sine egne Fordringer, men at man skulde holde derpaa, naar man var overbevist om deres Rigtighed, og saa lade det gaae forresten, som det kunde. Jeg troer, at det er rigtigst, at hvor der er 3 Factorer til at staae det endelige Resultat tilveie, der maa enhver Part være beredvillig til i sidste Dieblit at opgive Noget af det, han anseer for at være den strenge Ret. Det er ogsaa Grundlovens Mening, at Sligt skal finde Sted; thi ellers stod § 57 der ikke, saa jeg antager, at den ærede Taler, der gjorde saa store Fordringer til os, ved at omtale dette Punkt var